

Katie Dreams

Egy felejthetetlen
nyár

Napsütötte tavaszi reggel fogadott mikor felébredtem, magamtól. Véget ért pár napos szabadságom, várt a munka. Elfintorodtam, ahogy erre gondoltam. Szerettem a munkámat, most azonban mégsem nagyon akárodzott kimászni az ágyból. Élvezni akartam még a gondtalan lét nyugalmas pár percét. Telefonom azonban betolakodott már – már idilli békembe. Nyújtóztam egy nagyot, végül fölkeltem. Bekészítettem a kávéfőzőt és bekapcsoltam. Míg vártam, hogy kifolyjon a kávé, kinéztem az ablakon. A kert buja zöld bokrai között a korán kelt kis madarak már vígan trilláltak, repkedtek, önfeléd énekük felmelegítette a szívemet. Halkan bekapcsoltam a rádiót, ám abban a percben el is hallgattam. A hírekben mást sem hallani, mint csupa rossz, rémisztő hírt. Ma nem vágytam arra, hogy ezeket éhgyomorrra meghallgassam. Inkább bekapcsoltam cd-lejátszót és relaxációs zenét hallgattam. Ez mindig megnyugtató. Most is. Csöndben hallgattam, mert nem akartam, hogy Julie, a lányom felébredjen. Míg az andalító zene átáramlott bensőmbé, rágyújtottam és kávémat iszogattam. Észre sem vettem, hogy elrepült az idő. Katapultáltam magam. Igyekezni kellett, ha nem akartam lekésni a vonatot. Gyorsan lezuhanyoztam, felöltöztem, némi emberi külsőt varázsoltam magamra és indultam. Már épp az ajtót nyitottam, mikor Julie megjelent, nagyot ásítva. Hunyorogva nézett a drága jó gyermek, majd sanda szemekkel méregetett.

– Mikor jössz haza? Vagy ma is a laborban alszol? Né tán képes leszel időben otthagyni? – tette föl teljesen jogos kérdéseit. Kétségtelen, jól ismert.

– Igyekszem időben hazaérni. De tudod jól, hogy egy kórházi munkát nem lehet csak úgy abbahagyni. De megteszem, ami tőlem telik.

Puszit nyomtam homlokára, elmosolyodtam és az ajtóból még odaszóltam neki.

– Ebéd a hűtőben, jövök, ahogy szoktam. Viselkedj rendesen!

– Mintha nem szoktam volna! Köszí, az ellátmányt. Siess haza!

Biztosítottam felőle, hogy megteszem, ami tőlem telik és már rohantam is a vonathoz. Kár volt, ugyani is késett, ahogy szokott. Már nem is mérgeződtem, hiszen megszoktam már. Ehelyett elővettem kedvenc íróm rongyosra olvasott könyvét és belemélyedtem. Nagy sokára megérkezett a vonat, éktelen büzzel és fékcsikorgással. Felszálltam és leültem az első szabad helyre. Újfent belemélyedtem a könyvbe. Annyira belemerültem, hogy észre sem vettem, megérkeztem. A kalauz jött és szállított le a vonatról. Ha nem szól, csak az ég tudja meddig olvasok, de valószínű egész nap. De szívesen tettem volna! De nem volt mit tenni, mennem kellett. Várt a labor, várt a munka. Lekecmeregtem a vonatról és a metróhoz siettem. A tömeg a szokásos volt. Ezen már megtanultam régen nem bosszankodni, hiszen dolgoznia mindenkinek kell. Mikor befutott a szerelvény a sokaság kitódult, majd mi várakozók be. Talpalatnyi hely sem volt, de se baj, nem mentem messzire. A kórház ahol dolgoztam mindössze pár mégalónyira volt. Percekkel később már meg is érkeztem. Kiszálltam és siettem a felszínre. A metrózásban ezt az egyet nem szerettem, a föld alatt közlekedni. Mehettem volna máshogy is, de az még egyszer annyi időmbe telt volna, így maradtam ennél. Kilépve kellemes

tavaszi idő simogatott. A nap kellemes meleget áraszott, a közeli parkból virágillatot hozott az enyhe szellő. Rágyújtottam és tovaballagtam.

A kórházba belépve meglepő csönd fogadott. A portás széles mosollyal üdvözölt, mire én is kedvesen visszamosolyogtam. Elballagtam az öltözőbe és magamra öltöttem kórházi felszerelésem. Felvettem makulátlanul hófehér nadrágom, belebújtam fehér pólómba, aminek a hátán ott díszelgett a „labor” felirat. Nyakamba akasztottam belépőkártyám, amin a nevem és munkahelyem volt feltüntetve. Bezártam a szekrényem, és irány a labor! Szerettem itt dolgozni. A kórház, a labor volt az életem, persze csak Julie után. Bár, szegény feje ezt nem mindig érezte akkor, ha bent kellett maradnom. Mikor kisebb volt, igyekeztem úgy intézni dolga-
im, munkám, hogy a lehető legkevesebbet töltsék bent. Már amikor ez lehetséges volt. Mert bizony előfordult, hogy anyámat kellett megkérnem hozza őt el az ovi-
ból. Szerencsére akkor erre ritkán került sor. Most, hogy felnőtt lett, kicsit változott ez is. Egyre többször kellett bent maradnom, amit ő, a drága gyermek sosem tett szóvá, sosem tett emiatt szemrehányást. Megszokta fura időbeosztásom. Igaz néha élcélődött velem, de sosem vettem zokon. Tudta, hogy muszáj bent maradnom. Megszállottnak hívott időnként, ami nem is nagyon járt messze az igazságtól. Valóban az voltam bizonyos értelemben. Mindig elvarázsolt a labor különös, titokzatos világa. Más ezt talán nem érti, mi is olyan érdekes egy vérkép, májfunkció, szívenzim és az összes többi vizsgálatban. Igazából valóban semmi érdekes nincs benne. Látszólag. A vizsgálatok azonban feltárták előttem az emberi lét megannyi csodáját, jót is és rosszat is. Egy eredményből már lehetett következ-

tenni az illető pillanatnyi állapotára, ami bizony nem mindig volt szívderítő. Viszont az annál inkább, mikor hosszas betegség, kezelése után végre jobbak lettek az eredmények. Velük örültem és volt, amikor velük sírtam, szomorkodtam, amit persze ők nem láttak. Örömet mindig megosztottam velük, de bánatomat sosem. Nekem az eredmények sosem csak adathalmazok voltak, számomra minden egyes szám, érték eleven embert jelentett. Ezt szerettem többek között a munkámban. Kedvenc automatáimról már nem is beszélve! Szerelmese voltam mindnek, amivel összehozott az élet. Labormunkám során szinte napi kapcsolatban állhattam a betegekkel, ami ugyancsak jó érzéssel töltött el. Kis kórház voltunk, viszonylag kis laborral, emiatt igen sokszor mennem kellett az osztályokra vért venni. Ilyenkor mindig elbeszélgettem a betegekkel, meghallgathattam félelmeiket, ha épp műtét előtt voltak, és adhattam némi bátorítást. Ha mással nem, egy – egy kedves szóval, mosollyal. Megosztották velem örömeiket is, ilyenkor együtt örültem velük. Az osztályokon dolgozó nővérekkel, orvosokkal mondhatom, hogy igen jó viszonyban voltam. Bár néha nehezen viseltem türelmetlenségüket, rigolyájukat. Ilyenkor mindig azzal igyekeztem hűteni magam, hogy a beteg érdekében teszik. A beteg ember pedig számomra szent volt.

Belépve a laborba még csönd volt és nyugalom. Elsőnek érkeztem, kollégáim még vártak magukra. Bekapcsoltam a nagy kémiai analizátort és hagytam, had kalibrálja, ébressze föl magát. Mikor ezzel megvoltam ugyan ezt tettem a vérképes analizátorral és a többi géppel is. Kicsi labor voltunk egy hatalmas, megyei kórházhoz képest, felszereltségünk azonban pazar volt.